

Janneke mijn wereld

Janneke Brinkman (70) is bioloog en botanisch tekenaar, bekend om haar aquarellen van de natuur, vooral bloemen. Op deze plek schrijft Janneke met regelmaat over de kleine en grote dingen in haar leven. Ze woont in Leiden en is getrouwd met politicus Elco Brinkman. Ze heeft een zoon, twee dochters en elf kleinkinderen.

JANNEKEBRINKMANSALENTIJN.NL

Quatorze Juillet

Samen met mijn zusje en haar man zijn we dit jaar weer een weekend naar onze broer en schoonzus in Zuid-Frankrijk geweest. Slenteren over marktjes, zwemmen in zee, koken met onze broer, want dat kan hij goed. Op 14 juli gingen we gewoontegetrouw naar het vuurwerk in Cannes waar mensen in lange tafels aan het strand eten en daarna uit volle borst samen de

Marseillaise zingen. De route terug is een hele onderneming. Zeker sinds die dramatische aanslag bij een 14-juliviering in Nice zo relatief kort geleden. De schrik zit er bij veel bezoekers van de drukke boulevard nog stevig in. Ook ik vraag me wat vaker af of ik nog wel naar zo'n massa toe moet. Gelukkig is het dit keer goed afgelopen en konden we thuis bij mijn broer en schoonzus mooiere herinneringen ophalen.

SCHOOLTijd TOEN & NU

Onverwachts ga ik even langs bij mijn zoon en schoondochter. Na twee keer bellen komt onze oudste kleinzoon van bijna dertien de trap afstommelen. Hij zit in zijn snikhete kamertje te blokken voor zijn toetsenweek. Ik moet denken aan mijn eigen schooltijd. Die vond ik verschrikkelijk. Altijd maar huiswerk maken. Ik was er niet aan toe, te speels nog. Beetje dromerig. Bijna van de middelbare school gestuurd, mijn vader moest praten als Brugman om het te voorkomen. Ja, wennen aan het keurslijf van regelmaat en discipline. Nu weet ik dat het heeft geholpen, maar wat een medelijden had ik met mijn kleinzoon daar boven de

moeilijke schoolboeken gebogen. Ik ben trots op hem, en... gelukkig is hij over!

De weg kwijt in het ziekenhuis

Een soort zomeralergie bracht me bij een dermatoloog in het Erasmus Medisch Centrum. De dokter zei dat mijn huidaandoening wel te genezen was. Opgelucht stortte ik me weer in het zoekplaatje van al die gangen en etages hier. Ik had mijn auto daar toch ergens links geparkeerd? En dat bloemenstalletje, was ik daar nou eerder ook al langsgekomen? Of was het toch rechts? Maar deze garage herkende ik helemaal niet. Aan één van de ontvangstbalies ontcijferde een gedienstige medewerker mijn parkeerkaartje. "Mevrouw, één verdieping hoger moet u zijn." Mijn man heeft gelijk, ik moet zoiets toch maar eens opschrijven voordat ik de auto uitstap...

